

Føroya

SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri:
VILHELM SØRENSEN
Prent:
A. ØSTER

YMISK TÍÐINDI

BRÚÐARVIGSLA

Paulina Poulsen og Jens Poulsen verða vígd í Vestmanna kirkju í morgin. Tey eru bæði úr Vestmanna.

ISFISKASÖLUR

12. juni, Aberdeen:

Hoyvík 390 ks. 647 pd., Sonja Egholm 424 ks. 740 pd.,

12. juni, Grimsby:

Vestmanna 395 kits 1178 pd., Havstein 1788 kits 3714 pd.

15. juni, Grimsby:

Eystnes 409 kits 2550 pd., Nólsoyar Páll 2069 kits 3903 pd.

15. juni, Aberdeen:

Háenni 280 ks. 705 pd.

Á VEG TIL MARKNAÐ

Akranes 300 ks., Fossá 400 ks., Jóannes Patursson 2900 kits ventar at landa mánadagin í Grimsby. Hinir Aberdeen.

Yvirvraðarin fer suður til Vágs í morgin, og hefur vragara úr Klakksvík og ein av Tvöroyri við sær at hyggja at fiskinum hjá Maritanu.

Tíðindi av Toftum

Tung lá token yvir Havnar bý, tá vit um middagsleið mikudagin komu umboð á »Trónda«.

Ikki ein einasti glotti á allari ferðini lika inn á Toftir, men her var kortini so frægt, at av og á sást yvir á Strendur.

Nú sláttokan hongur tjúkk og køvandi og gevur hini turru foldini sína kærkomnu vøtu, gerst litið annað enn at taka pennin í hond og bera boð um liv og verksemi hiðani — frá vaksandi, blómandi bygdarlívi um Skálafjørðin.

Skipini hava öll verið heima aftaná Suðurlandstúrin, og eru öll farin avstað aftur til Grönlands.

Suðurlandsveidan var hampulig. »Columbus« var besta skip — veiddi góð 500 skp. »Mjóanes« var fyrsta skip hiðani, ið fór til Grönlands — sigldi um hvítusunnuna. »Gulenni« var síðsta skip, ið fór, sigldi týsdagin. »Sæborg« liggur framvegis fyri motorskaða. Av øðrum skipum her á leið fer »Knørrur« ætlandi á Eysturlandið. »Lítla Emma« fer væntuliga til Grönlands við snøri. »Haraldur« og »Símur« á Torkilsheggi farin til Grönlands.

»Dagstjórnar« (eks. Árnaberg) tekur bátafisk, hevur o. u. 100 ks. Seinasta túr seldi hann heila last fyri góð 500 stpd.

Síld hevur ikki verið at fingið í 14 dagar.

Undir streikuni var ov mikið at fáa, men sølulíkindini ring. Rættuliga nógv

fór aftur í havið, tá frystihúsinu ikki kundu taka alt. Aftaná hálvan juli er hin smáa sildin í væntu, og plægar hon at vera nógv fyrstu tíðina. Tað sigst, at prísurin er 30 oyru kg til guano-virkið í Kollafirði. Hetta gevur gott útlit, tá hon ikki kann saltast fyrr enn um hálvan august vegna fiti.

Böseyðinum veit væl við, men annars er tað vánaligt yvirhövur. Illa er lambað, og nakað deytt av gomlum.

Torvterrin hevur verið av tí besta. Meginparturin var skorin um hvítusunnuna. Hjá teimum flestu er torvið turt og partvis samanlaðað ella heimkomið.

Skerpingurin av tí mesta, vatnrot-ið stórt, so gróður hevur eingin verið fyrr enn nú.

Verkafelegið »Schultz & Højgaard« eru í ferð við at stoypa kistur til kajuna í Runavíkini. 3 kistur eru stoyptar, men eingin er sett í summar.

»Madonna« var her í dag og tók fiskin hjá »Höganese«.

»Hövdaberg« landar í Runavíkini. D. P. Højgaard eftf. skal turka fiskin. — Í seinastu viku var »Eiríkur jall« og landaði til sama virki, ið hevur

hópt av fiski liggjandi og undir tilvirkning.

Her var eingin broytan í lónarspurninginum aftaná verkfallið.

Hesa vferð verða vit at leggja pennin, men tá vit hava fingið Toftir at sæð í sínum fagraða summarbúna, og hava notið allan tann vakurleikan, ið hin grönkandi foldin, hin djúpt blái himinin og annars alt tað, ið ein bygd við hin mennandi Skálafjørðin hevur at bjóða, tá koma vit aftur. Farin.

Tað verður har gjørt kunnugt, at eftirstöður av kommunuskatti, vatngjaldi og kaminreinsan fyri fyrra hálvár 1951, sum ikki eru goldnar áðrenn 5. juli h. á., verða sendar pantifótanum til pantingar.

Tórshavnar býráð, 15. juni 1951.

P/f Jdni

Smíðju- og maskinverkstaður

Autogen-elektrosveising.

Máltr. 83.

Klakksvík.

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skervuttan við einum lími av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

Hedin Brú: Føðgar á ferð. 13

í nøkrum longur, hann heingir favnin á rokkahjartað og fer út í bóin at loysa sær buksurnar.

Um náttina kom stormur, og tað reiv hjá Ketli. Gamli gekk um bygdina og vakti fólk at koma til hjálpar.

Miðlingarsonurin var illfýsin, tá ið hann kom bagar: »Eru tygum aftur enn úti og renna eftir tekjuni? Leggið jarn á, so tað fæst náttarfríður, forbannað hava eina tekju, sum tygum mugu hava bönafólk at sita og halda hvörja ferð, tað er brúk fyri at hava hana liggjandi oman yvir húsum.«

Teir gomlu menninir vóru fyrstir til staðar, bjargaðir og útgjördir við línur og hökum, svinnir og umhugsanir. Teir yngri komu tómhentir aftaná darlandi, hetta at berjast við stormin, tá ið fóturin var fastur, hildu teir litið álvara vera í.

Bæði flag og nævur var longu farið av, frá vindskeiðini og nakað inn á takið. Nakrir gamlir søtu uppiá og hildu beninum. Hvörja ferð hvirlurnar komu kurlandi, flaktu teir seg niður og kröktu seg fastar í tróðurtröini. Knúgvarnir hvítuðu, kotini og skeggini bardu í vindinum, men teir hildu og bjargaðu takinum. Aðrir bóru flag uppá, spryðu tað saman, lögdu línur um og kliggjaðu. So fór hvør aftur til sín. — »Men flagtekjan er nú kortini tann besta tekjan, var tað fyrsta, teir gomlu sögdu, tá ið teir komu í livd og fingum málið fyri seg aftur.

Kálvur fór ikki upp at bjarga takinum: »Kanska eg fúki«, hugsaði hann, »so kann eg fáa ilt, og fólk fer at læa at mær«. Honum longdist eftir morgni, so slapp hann út at henta ta foku nærvina saman aftur, hon var góð at brenna um ikki annað, tað var so stuttligt at brenna nævur, hon krökir seg saman, so tað hvin í henni, og so reykt hon so væl, Kálvur fekk soverðin konufólkahug av tí roykinum.

Klávus var eisini úti og gekk hesa náttina, hann skutlaði sær og skalv: »Jesus náði hann, ið fátækur er, hann má út at leita sær eftir bitanum, bæði á nátt og á degi, bæði í óveðri og í góðveðri. Hann helt, tað kundi altíð behaga Harranum at ríva ein hjall um koll eina soverðna nátt. Og datt so ein fiskagreiða, eitt krov ella okkurt soverðið burtúrur, ja, so kundi hann lika so væl taka tað, sum at himmalins fuglar fóru við tí. Men Klávus var óviltið til manna nú: Ein hvirla tók hann av fótunum og hevði hann barlangan út á ána. Hann bannaðist illa, tá ið hann kom upp aftur, skalv, so tað njelji í tonnum. »Nú er tú ein berur eftirgloyvingur, stakkalure«, segði hann við seg sjálfvan, »tú orkar ikki aftur á fótur, tú nyttar einki, eit syndigt stöv í tóninum.«

Men hann slapp aftur á fótur, hekk á stavinum. Einaferð enn læt hann eina hvirlu taka seg, so hann turnaði á ein hjall, men tað kom ikki hol á. Nei, nei, her var einki at gera, Klávus fór tómhentur aftur at húsum: »Hetta verður mín síðsta ferð á hesari leið. Og hann fer inn í eina sornhústof, nígur í knæ og biður: »Harri upplæt tína miskunn fyri mær, og send mær mettuna lættfórari enn higartil, lat ikki minar óvinir fáa ta fragd at siggja meg og míni vansmekta fyri tínum andliti. Amen«. So fór hann inn til sín sjálvs.

Morgunin eftir sóu fólk Klávus fara altarsklæddan av bygdini. Um kvöldið kom hann aftur við einum posa á bakinum. Fólk stöðgaði honum og udraðist: »Áha, tygum eru saktans bírgur, gamalur maður, ein soverðin nógdi, tygum leggja á tygum«. Hvar hann hevði verið?

Ja, hann hevði verið og sagt farvæl: »Eg eri liðugur við lívið nú«, heldur hann fyri, »tí lystir mær at siggja fólk aftur eina ferð, áðrenn eg fari í Harrans hendur. Men tit vita, hvussu fólk er vorðið, tá ið soleiðis ber til: Tey verða so glað, at siggja meg, at tey bera meg undir við gávum, og eg veit líka, eg havi ikki hjarta at kasta tað aftur á tey, soleiðisni«.

Fólk læði: »Hygg handa Klávusin, hann loftar sær onkursvegna«.

Tað var skjótt ið ullin, ið Ketil og konan hövdu fingið heim, var uppi. Tey taldu tryggjurnar niður aftur í posan.

»Hvat heldur tú, vit fáa fyri hetta?« spyr Ketil.

»Tað veit eg ikki, nakað fáa vit. Men vit nýðast at fáa okkum eitt sindur aftrat, kvöldini eru so long, at tað ber ikki til at leggja hendurnar í fangið.«

Tað helt hann við: »Men nú er útið, so um dagarnar verður helst einki burtur úr spinning hjá mær«.

»Hvat skal tú gera?«

»Tað fæst altíð okurt at gera, men tað er hetta, at nú er mortansmessa í hondum, og vit eiga ikki fyri grindarokningina, hevði eg kunnað komið til okkurt, sum eg fekk nókur oyru fyri«.

»Tað man ikki vera víst at fáa, eitt soverðið stað sum her hjá okkum. Men eitt annað er, um tú ikki skuldi roynt at selt eitt sindur av grindini avstað aftur; fer nú Kálvur frá okkum, verða vit ikki nógv tærandi, tvey gomul menniskjur«.

Nei, tað vildi Ketil ikki: »Nú fari eg at vera fyrilagstur. Eg orki ikki at fáa nakað aftur, so eg fái meg ikki at fara og bera mat út úr hallinum og lata burtur til fremmandar. Var eg ungur, so gjörðist alt«.

»Tú ger sum tú vil, men tað er barastani tað, at eg dugi ikki at